

И тръпки ледни праща чакъ до насъ.

А отъ небето сладко слънце грѣе.

Поля, долини топло дъхатъ вечъ —

Потокъ шуми, врабче привѣтно пѣе,

И вика пролѣтъта не е далечъ!

Едната Витоша не хай: сърдита,

Фучи, кат' звѣрь наеженъ, мразовита,

Фжртуни дига, съ вой реве, пици.

Напраздно, Витошо, лудувашъ бѣсно:

На стола ми се смѣй кокиче прѣсно,

Донесено отъ твоитѣ плѣщи.

II.

Поточето.

Поточето, размръзвало, клокочи —

Изъ глухата ливада, и свѣтлѣй;

Поточето играе и барбочи,

Кат' малко птиче будна пѣсень пѣй.

То пѣе, веселѣ се и празнува,

Че леднитѣ окови разломи,

Че види слънцето и Бога чува,

Че волно диша, волно си шуми.

О Боже, дай тазъ радостъ и тазъ пѣсень

На робъ, на узникъ — Лазару въ гробъ тѣсень,

На всѣка жива тварь въ неволя зла;

На тъмний умъ, задрѣстенъ съ заблужденъе,

На окованото сърдце, що стене,

И на душата, жаждушца крила!

III.

Полето.

Полето спи въ мрътвило, въ самотия...

Гробовенъ сънь сковалъ го, зименъ хладъ...

Но взрѣте се, но вслушайте се вия

Въвъ тайний му животъ и трепетъ младъ.